

PETER MAY

ČERNÉ SVĚTLO

AKTA ENZO III



HOST

OD AUTORA
BESTSELLEROVÉ TRILOGIE
Z OSTROVA LEWIS

PETER MAY
Černé světlo



PETER MAY

ČERNÉ SVĚTLO

AKTA ENZO III

BRNO 2017

BLACKLIGHT BLUE

Copyright © Peter May, 2008

Translation © Linda Kaprová, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-118-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-119-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-120-9 (Formát MobiPocket)

Pro Johna, Iaina a Suzanne

Spojuje nás krev,
a krev je paměť bez jazyka.

JOYCE CAROL OATES

Španělsko, červenec 1970

S tou mladou ženou se střetly pohledem už předchozího dne. U bazénu. Klučík měl rozmrzelou náladu a byl pevně odhodlaný vzdorovat své matce, i když ještě sotva stál na nohou. Ale na tom nesešlo. Už se rozhodla. On byl ten pravý.

Matka se nuceně usmála. „Je hladový. To pak vždycky má špatnou náladu. Jeho bratr je totéž v bledě modrém.“

„Každý je trochu bručoun, když se potřebuje najíst,“ odpověděla jí skoro na jeho obranu. Jako by s ním už teď soucítila. Jeho matka si bude tento rozhovor pamatovat po zbytek života a už nikdy jí to nepřestane vrtat hlavou.

To bylo v poledne a na sytě tyrkysové, sluncem naleštěné zátoce se odrážely bílé domy s červenou střechou semknuté kolem kostela.

Teď, pouhé dvě hodiny po západu slunce, viděla ve zpětném zrcátku, jak se po její zrcadlové hladině mezi temnými kopci rozlévá měsíční světlo, dokud jí Středozemní moře nezmezilo z dohledu. Včerejší klidné očekávání vystřídal strach hraničící s panikou. Všude byla krev, lepkavá a tmavá. Na rukou, na volantu. Okamžik nepozornosti, čerstvě ustřížený nehet ostrý jako břitva. Rozespalá ruka, která se jí natáhla ke krku a otřela se jí o tvář.

Ve světle restaurace viděla z potměné terasy za bazénem jeho rodiče. Víno a veselí. Zašeptaná slova na uklidněnou si mohla odpustit. Dávno spal. Jeho zakrvácený medvídek zůstal ležet na podlaze pokoje tam, kam upadl.

Silnice klesala ostrými serpentínami do tmy borovicového lesa. Uzlovaté kořeny si v kamenech prastarých teras hledaly skuliny, kudy se prodrat na svět, a rozložitě koruny stromů podobné oblakům zastíňovaly oslňující měsíc.

Ve zpětném zrcátku se jí vzdalovala světa Llançy a silnice se pachtila na sever po nesčetných výběžcích pevniny, z nichž jen tu a tam zahlédla moře, pod ní potom osvětlený železniční uzel, masivní jeřáb rozkročený přes sbíhající se koleje v Portbou. Změna měřítka, než překročí neviditelnou čáru, za níž se vše změní. Jazyk. Kultura. Budoucnost. Minulost.

K francouzské hranici se příjíždělo táhlým stoupáním ven z města. Tohoto okamžiku se děsila nejvíc. Na španělské straně bylo pusto. V kabině celníků se svítilo, ale nikde nikdo. U francouzské mýtné stanice byla spuštěná závora. Zastavila a zpoza stolu k ní posuvným okénkem vzhlédl ospalý imigrační úředník. Zakrvácenými prsty vytáhla pas. Co mu řekne? Kdyby mu ukázala své doklady, určitě by si na ni vzpomněl, až bude vyhlášeno pátrání. Ale on se ani nepodíval. Jen zvedl závora a mávnutím jí naznačil, ať pokračuje. Neviděl krev na jejím dokladu, neprohlédl si její obličej ani si nevšiml malého chlapce, který spal v sedačce na zadním sedadle.

Projela. Dokázala to. Teď už před ní ležela jen budoucnost.

O hodinu a půl později projela po úzké silnici pod pnoucími se liánami se zářivými květy, dosud zahalenými stíny noci kolem brány výcvikové pevnosti, a zaparkovala u kamenného domku na okraji útesů. Byla doma. S dítětem. A netušila, že příštích šestnáct let bude vychovávat zabijáka.

PRVNÍ ČÁST



1 kapitola

Paříž, únor 1992

Yves z okna pozoroval bulvár, kde v mrazivém pařížském ránu zkameněla doprava. Kolona se táhla až za další semafovy. Skoro cítil, jak k němu jako jedovaté plyny z kouřících výfuků stoupá frustrace uvězněných řidičů. Městský vzduch mu nedělal dobře. Nejvyšší čas změnit prostředí.

Monotónní, opakující se zvuk z přístroje u jeho ucha přerušil mužský hlas. „Prosím?“

„*Salut*. To jsem já.“

„Aha.“ Mužův hlas zněl napjatě.

Yves byl klidný, uvolněný. Každou slabiku vyslovoval s ležérní sebejistotou vojáka, který pálí z automatické zbraně do neozbrojeného člověka. „Omlouvám se, že jsem nezavolał včera. Byl jsem v zahraničí.“ Nevěděl pořádně, proč cítí potřebu to rozvinout. Připadalo mu to tak nenucenější. Konverzační. „V Portsmouthu. V Anglii. Služebně.“

„Proč mě to má zajímat?“ V hlase druhého muže teď zaznívalo zřetelné podráždění.

„Jen jsem si říkal, že ses třeba divil, proč jsem nezavolał.“

„Tak mi voláte teď.“

„Chtěl jsem navrhnout zítra odpoledne. Ve tři. Kdyby ti to vyhovovalo.“

„Kde?“

„U tebe.“

Yves v zaváhání druhého vycítil nevyslovené obavy.

„Víte, že mám radši veřejnější místa.“

„Tak poslouchej, kamaráde, potřebujeme si promluvit.“ Pokud se v nucené důvěrnosti toho oslovení skrývala výhrůžka, unikla pozornosti. Ve sluchátku se ozval povzdech.

„Víte, kde bydlím?“

„Samozřejmě.“

„Tak ve tři.“

„Fajn.“ Yves zasunul anténu mobilního telefonu a viděl, že se auta nepohnula ani o centimetr.

Lambert bydlel ve druhém patře nedávno zrekonstruovaného domu ve třináctém obvodu. Nově nainstalovaný elektronický zámek měl nahradit domovníka a snížit tak provozní náklady. Což znamenalo, že o jeho příchodu nebude vědět nikdo jiný než Lambert. A nikdo také nebude vědět, kdy odešel. Ani Lambert ne.

„To jsem já.“ Když Yves nemusel, nikdy se nepředstavoval jménem.

Zámek zabzučel a Yves strčil do dveří.

Lambert čekal na podestě. Za zády měl dokořán otevřené dveře do bytu. Byl to zvláštní mladík. Nepřirozeně bleďý s řídkými vlasy zastřiženými na kratičké chmýří. Ve vyzáblém obličejí měl tmavé kruhy pod ještě tmavšíma očima. Kostnatými prsty vlašně stiskl Yvesovu ruku v rukavici. „Pojďte dál.“ Vyhlédl na schodiště, jako by se bál, že je někdo pozoruje.

Arkýřová okna v salonu byla orientovaná do parku, což potvrdilo Yvesův předpoklad, že do pokoje nikdo nevidí. Prošoupaná pohovka a křesla už měly nejlepší za sebou a svůj laciný vzhled ukrývaly pod barevnými přehozy s třásněmi. Z otevřených dveří kuchyně se k Yvesovi linul pach česneku a odstáté

kávy. A celý byt byl nasáklý cigaretovým kouřem. Yves cítil, jak ho škrábe v krku, a když si Lambert vytáhl z balíčku novou cigaretu, řekl: „Nedělej to.“

Lambert se zarazil s cigaretou na půl cesty k ústům a ost-
ražitě na návštěvníka pohlédl. Pak neochotně vklepl cigaretu
zpátky do krabičky. „Kafe?“

„Proč ne.“

Lambert zmizel v kuchyni. Yves zůstal sedět na okraji po-
hovky a pozoroval částečky prachu visící v paprscích neduži-
vého zimního slunce pronikajících oknem. Když namáhavě
nasával kyslík a pak ho staženými plicemi znovu vydechoval,
slyšel svůj vlastní dech. Modré oči ho nejdřív začaly pálit, pak
se rozslzely. Bylo na něm vidět, jak znervózněl.

Lambert se vrátil se dvěma šálky černé kávy a postavil je
na stůl. Yves se předklonil, hodil si do nápoje kostku cukru
a dloubal do ní lžičkou, dokud se nerozpustila.

„Neodložíte si kabát?“ Lambert seděl v křesle naproti němu
s očima upřenýma na svého hosta a sledoval, jak zvedá šálek
k ústům.

„Nezdržím se.“

Lambertův pohled sjel k jeho rukám. „Ale rukavice si snad
sundat můžete?“

„Mám lupénku,“ vysvětloval Yves. „Na rukou. Když se mi to
vyrazí, musím si je mazat. Chráním si je rukavicema.“ Usrkl
kávy. Byla hořká a odporná. Zalitoval, že nabídku neodmítl.
Jen se tím vše oddalovalo.

„Tak o čem si musíme promluvit?“ Lambert vypadal, že už
by to měl nejradyji za sebou.

Ale Yves ho neposlouchal. Tlak v hrudníku zesílil, jako
by vězel ve svěráku, a plíce odmítaly vydat vyčerpaný vzduch.
Hrdlo mu otékalo, v krčních tepnách cítil zrychlený pulz a ze
zarudlých očí mu tryskaly slzy. Káva vyšpláchla z šálku, který
se pokusil postavit zpátky na stůl. Téměř současně se spustilo

kýchání a kašel. Ústa měl dokořán otevřená, oči vytřeštěné. Zachvátila ho panika. Ruka vylétla před obličej — slušné vychování, které mu v dětství vstúpila nesmlouvavá matka. *Dávej si ruku před pusou, když kašleš! Kašlem a kýcháním se šíří bacily!* Na okamžik ho napadlo, že Lambert ví, proč přišel, a hodil mu něco do kávy. Ale příznaky znal až příliš dobře.

Teď už málem nedokázal dýchat. Rozmazaně viděl, jak Lambert vstává. „Jste v pořádku? Co je to s vámi?“ ptal se vyděšeně.

Yves nasál vzduch a opět ho vytačil z plic. „Máš... doma zvíře?“

Lambert zaraženě zavrtěl hlavou. „Ovšem že ne. Proboha, co je vám?“

Yves se vrávoravě postavil a Lambert mu přispěchal kolem stolku na pomoc, aby neupadl. Bylo to teď, nebo nikdy. Yves ho chytil za vztažené vyzáblé ruce a vrhl se na něj. Lambert zaskočeně zalapal po dechu. Zakopli o konferenční stolek a zřítili se na zem. Lambert vyhekl. Yves ležel na něm, ale skoro nic neviděl. Z úst a nosu vyletovaly spršky slin a hlenu, jak jeho organismus bojoval s toxiny, jimiž na jeho dýchací cesty útočil jeho vlastní imunitní systém.

Lambert pod ním křičel a máchal rukama. Yves rukou v rukavici nahmatl mladíkův obličej, pak krk. Stiskl. Síly ho však opouštěly, a tak ho pustil a hmátl po hlavě. Ucítíl ve tváři Lambertův štekavý dech. Pak Yvesovy ruce zaujaly nacvičený chvat — jednou dlaní s roztaženými prsty mu zakryl obličej, druhou si přidržel mladíkův zátylek. A nakonec to navzdory všemu šlo hladce. Prudce škulbl. Uslyšel lupnutí vykloubeného obratle a téměř cítil, jak ostrá hrana kosti vyrvané z chrupavky projela míchou. Lambertovo tělo ochablo. Yves se odvalil, zůstal ležet a snažil se popadnout dech. Kdyby teď ztratil vědomí, hrozilo, že se už nikdy neprobudí. Tak těžký záchvat ještě neměl.

S nadlidským úsilím se zvedl na všechny čtyři. Prohledal kapsy kabátu a zoufalými prsty sevřel lahvičku léků.

Neměl ponětí, jak se mu podařilo dostat do kuchyně ani jak dokázal protlačit tablety napučeným hrdlem, které se už téměř zavřelo. Uslyšel tříštění skla, jak mu sklenice vyklouzla do dřezu, a zachřestění rozsypaných léků na podlaze. Ale na ničem z toho nezáleželo. Pokud odsud okamžitě nezmizí, bude stejně mrtvý jako muž, kterého sem přišel zabít.

Štrasburk, listopad 2008

Na okno jako něžné prsty bubnoval mokrý sníh, který okamžitě tál a stékal jako slzy přicházející zimy.

Kirsty nervózně vyhlížela z posledního patra starého domu. Bydlela tu už šest měsíců a majetek nashromážděný za jejího kočovného života se do jednoho pokojíku s kuchyňkou vešel víc než pohodlně. Obývala jednu z dvanácti garsonek v činžovním domě ze začátku dvacátého století, který tu údajně postavil nějaký bohatý německý průmyslník.

Štrasburk bylo město, které si nebylo jisté samo sebou. Ani francouzské, ani německé. Dávni nepřátelé se o něj přeli celá staletí, až se nakonec rozhodlo být evropské; beztvary pojem bez jakéhokoli pocitu společné kultury či identity. Obyvatelé sice mluvili francouzsky, ale vše prostupoval německý vliv a usídlení Evropského parlamentu v severní části města přivedlo zástupy politiků a úředníků hovořících všemi možnými jazyky od polštiny po portugalsčinu, od estonštiny po italštinu.

Což, konstatovala Kirsty v duchu, bylo jen dobře. Protože bez nich by byla bez práce. Pohlédla na hodinky a nervózně ji bodlo u srdce. Jestli do několika minut nepřijede taxík, bude si muset hledat nové místo.

Proklínala počasí. A své rozhodnutí nejet na kole jako jiný. Do parlamentu jí tak cesta přes park l'Orangerie a bohatě

zarostlými uličkami předměstí podél řeky zabrala každý den dvacet minut. Jenže v tlumočnických kabinách trůnicích nad půlkruhovou diskusní arénou na oblečení nezáleželo. Dnes ano. Dnes bude vystavena očím novinářů s jejich fotoaparáty, mikrofony a otázkami. Bude sedět po pravici muže, jemuž se co do finančního i politického vlivu v Evropské unii málokdo vyrovná. Bude jeho ušima a jeho hlasem a musí vypadat skvěle.

Z ulice se ozvalo zatroubení. Srdce jí poskočilo. Konečně! Popadla kabát a kabelku a rozběhla se po schodech dolů. Otevřela dveře na rue Bernegger a nejprve rozevřela deštník, aby pod něj ukryla svůj nákladný účes a pečlivý make-up. Dosedla na zadní sedadlo taxíku a vytřepala mokrý sníh na ulici.

„Jedete pozdě,“ nedokázala zakrýt podráždění.

Řidič pokrčil rameny. „Provoz je potvora. Kdy tam potřebujete být?“

„V devět.“ Slyšela, jak se úlekem nadechl.

„To je skoro bez šance, mademoiselle. Přes oba mosty to stojí.“

Udělal se jí špatně od žaludku. Stával se z toho zlý sen. „A nemohl byste to vzít přes centrum a pak zpátky na avenue de la Paix?“

„Střed města není o moc lepší. Jediný, co jede, jsou tramvaje.“

Vzdychla si bezmocným vztekem. „Je nesmírně důležité, abych tam do devíti byla.“ Kdyby jela do parlamentu, mohli jednoduše vyrazit po quai de l'Orangerie. Ale tisková konference se konala v Palais des Congrès, velkém konferenčním centru na severní straně place de Bordeaux. A aby se k němu dostali, potřebovali přejet dva z myriád kanálů, které město vnitřně rozdělávaly.

Seděla na zadním sedadle celá ztuhlá nervozitou a okny potřísněnými deštěm se sněhem sledovala šmouhy ulic plných

spadaného listí. Ze začátku byla cesta volná a Kirstyino napětí začalo polevovat. Když se však přiblížili k mostu spojujícímu bulvár de la Dordogne a bulvár Jacques Preiss, doprava se úplně zastavila. Viděla, že déšť přechází ve sněžení.

Zhluboka se nadechla a cítila, jak se jí dech chvěje v krku. Nebyla naděje, že by to stihla. Přijala tuto týdenní zakázku v naději, že by to mohlo vést k lepší budoucnosti. Příhodně vyplnila mezeru po skončení roční zkušební lhůty u Evropského parlamentu a před začátkem nové dvouleté smlouvy za plný plat. Zanedlouho ji čekaly proslulé zkoušky, a pokud jimi projde, stane se profesionální tlumočnicí pro Evropskou unii. Ta vyhlídka před ní ležela jako rozsudek vězení. Pokud dokázal život nabídnout něco lepšího, měla teď v úmyslu zjistit co.

Proto když se objevila příležitost, aby pro Itala pracovala, skočila po ní. Byl výkonným ředitelem významné automobilky, ale většina příjmů společnosti plynula ze systémů navádění raket a protiletectvé obrany a parlament teď hrozil, že neschválí souhlas Rady ministrů k výrobě protipěchotních min a tříštivých bomb. Jenže na rozdíl od Rady ministrů, kde stačilo schválení většinou hlasů, se musel parlament vyjádřit jednohlasně, aby rozhodnutí zvrátil. Což se stávalo zřídka. Zdálo se však, že by v této ošemetné a kontroverzní otázce nášlapných min a tříštivých bomb mohli europoslanci projednou hlasovat jednotně.

Ital přijel proti takovému rozhodnutí lobbovat a zatlačit na italské poslance, jejichž voliči by v případě zrušené zakázky mohli přijít o práci. Angažoval Kirsty jako svou tlumočnici a jako atraktivní a přijatelnou tvář své kampaně. Plně si to uvědomila až na informační schůzce předchozího dne v hotelu, kdy ani veškerý jeho úlisný šarm nedokázal zakrýt jeho skutečné úmysly. Smlouvu však už podepsala a byla odhodlaná obstát. Koneckonců, říkala si, je jen poslem a samotné poselství nemá jak ovlivnit.

Dopravu ovšem také ne. Zoufale zavřela oči. Promarnila svou šanci. Měla si taxi objednat o půlhodinu dřív. Nahmatala v kabelce mobilní telefon a stiskla rychlou volbu.

„Ahoj, Kirsty, co se děje?“

„Sylvie, jsem v průšvihů. Trčím v zácpě na bulváru Tauler. Nemám to do Palais des Congrès šanci stihnout včas.“

„To tlumočíš toho Itala?“

„Jo.“

„*Merde!* Můžu ti nějak pomoci?“

„Můžeš mě zastoupit.“

„Kirsty, to nejde. Nebyla jsem na brífinku.“

„Sylvie, prosím. Máš to jen pět minut a dnes odpoledne nepracuješ. Drž pro mě pozice. Přijedu, jak nejrychleji budu moct.“

Když taxi odbočilo z avenue Herrenscheidt, bylo po půl desáté. Parkoviště bylo plné aut novinářů a vysílacích vozů. Vlajky sedmadvaceti členských států zplihle visely v šedém ranním světle a křivky nerozpoznatelné bronzové skulptury na trávniku za nimi pokrývala vrstvička mokrého sněhu. Řidič zastavil pod cedulí *Strasbourg Événements*. Kirsty vytáhla z kabelky peníze a rozběhla se po dlážděném prostranství ke skleněné budově. Kabát za ní vlál a účes i make-up už jí dávno přestaly dělat starosti.

Nablýskanou prostornou halou se rozlehl její hlas. Lidé se otáčeli. „Tisková konference! Který sál?“

Zpoza recepčního pultu vzhledla mladá žena s lhostejným výrazem na tváři. „Tivoli jedna. První patro.“

Kirsty utíkala po světlém mramoru poskládaném do vzorců, z nichž se točila hlava, a sklo a beton vracely ozvěnou klapot jejích podpatků.

Čas od času mýjela nepočetné hloučky lidí ponořených do nezávazného hovoru. Zvědavě se po ní otáčeli. Otevřenými

dveřmi viděla, jak pod podivným stropem připomínajícím řady hedvábných polštářů pracovníci cateringové firmy aranžují občerstvení a nějaký mladík připravuje bar. Pokud někdo stojí o novináře, musí je nakrmit a uhasit jejich žízeň. Rychle si na ceduli u paty schodiště s nápisem 1^{er} Étage prolétla seznam názvů. *Salle Oberlin, Salle Schuman, Salle Schweitzer C—D*. Pak to našla. *Salles Tivoli 1—2*.

Vyběhla schody po dvou a ocitla se na koberci v široké hale, jejíž jedna stěna byla celá prosklená. Koberec tlumil klapot podpatků a rozlehlý prostor nad hlavou plnil jen její dech, rychlý a zalykavý. Po její levici visela podivná tapiserie zachycující kouzelníky a čarodějnice. Cedule nad jedněmi dveřmi ji informovala: *Salle Oberlin*. Vysoko u stropu visely další hedvábné polštáře. Proběhla kolem skleněné balustrády shlížející na rozsáhlé bludiště šaten. Podle trojúhelníkové cedule nad hlavou stále směřovala k *Tivoli 1*. Běžela vzhůru po schodech, pak skrz otevřené skleněné dveře. A ze vzdáleného sálu zaslechla Italův hlas. Po něm následoval Sylviin jasný, sebevědomý překlad do angličtiny a francouzštiny. Sál byl plně obsazený. Podél zadní stěny stály kamery a v záři televizních reflektorů vše vystupovalo v ostrém kontrastu. Sylvie seděla za stolem na pódiu kousek po Italově pravici. Na plátno za nimi se promítaly grafy znázorňující objem prodeje.

Kirsty se protlačila mezi těly ve dveřích a vtom ucítila žár výbuchu, snad dřív, než ji srazil na zem. Záblesk ji oslnil a třeskem jí zalehly uši. Bylo to jako věčnost, než zase slyšela a viděla dýmem prosycený svět, kde vládl zmatek. Jekot, výkřiky, pláč. S námahou se zvedla na všechny čtyři a něčí silná ruka ji jemně vytáhla na nohy. Odhrnula si dlouhé kaštanové vlasy z obličeje a pohlédla na muže, který ji stále ještě držel. Jeho modré oči vyzářovaly podivný klid. Zdálo se, že se ho okolní chaos nedotýká. Usmíval se? Někdo něco volal z pódia.

Muž otočil hlavu a Kirsty si všimla, že mu chybí pravý ušní lalůček.

„Signore Capaldi! Kde je signor Capaldi?“ křičel někdo hystericky.

„Žije!“ odpověděl jiný hysterický hlas. „Ježíšikriste, ještě žije!“

Nějaká žena volala: „Tlumočnice?!“

„Je po ní. Skoro nic z ní nezbylo.“

Někdo se pozvracel.

Kirsty cítila, jak se jí podlomila kolena. Na nohou ji udržela jen ruka na její paži. Muž se otočil zpátky k ní. „Měla jsi kliku.“

A Kirsty věděla, že nebýt počasí a taxíku, který přijel pozdě, ležela by tam roztrhaná na kusy ona.

Zahrady pod katedrálou Saint Étienne za šedým zábradlím v chladném listopadovém světle zely prázdnotou. Zahradníci ze záhonů vytrhali mrtvé rostliny a trávníky pokryla jinovatka. Nad řekou za place Champollion u paty rue Maréchal Foch dosud visela studená mlha. Enzo se doslechl, že na severu sněží. Ale tady v jihozápadní Francii byla jen zima. Hluboký, pronikavý mráz.

Čtvrtky byly v kadeřnictví vyhrazené učňům na praxi. Dva-cetiprocentní sleva *sur la technique*. A tak bylo nasnadě, že si škludlivý Skot vybere pro svůj měsíční sestřih právě čtvrtky. Kadeřník Xavier mu jeho dlouhé vlasy pokaždé zastříhl jen o centimetr. Jen o tolik, aby seENZovi necuchaly, když si je svazoval do svého charakteristického ohonu.

Když Enzo dorazil, učnice mu nejprve umyla hlavu šampónem a opláchla kondicionérem a teď mu pod Xavierovým dohledem hřebenem pročesávala prameny vlasů. Přidržela si každý pramen mezi prostředníkem a ukazovákem a zastříhávala konečky. Enzo si poněkud znepokojeně prohlížel vlasy, které uvízly v hřebenu. Kdysi černá hřívá rychle šedivěla.

„Plešatím?“ zeptal se Xaviera.

Kadeřník byl asi pětáctýřicetiletý, možná tak o pět nebo šest let mladší než Enzo, a afektovaně homosexuální. Tea-

trálně pokrčil rameny. „Vlasy nám padají neustále. To je normální. Máte je pořád ještě husté.“ Odmlčel se. „Ale mohli bychom udělat přeliv. Něco na zakrytí šedin. Pro učnici by to byla dobrá praxe.“

Ale Enzo zavrtěl hlavou. „Jsme, jací jsme.“ Otočil se a zahleděl se přes ulici k zahradám katedrály. V žaludku pocítil nepatrný uzlík strachu.

Xavier naklonil hlavu k rameni. „Jako byste to dneska nebyl vy, monsieur.“

„Tak to asi budu někdo jiný.“

Kadeřník se uchechl. „Vy jste vtipálek, monsieur Macleode.“ Ale Enzo se neusmíval.

Neusmíval se ani o deset minut později, když se z kadeřnictví vynořil s hebkými a vyfoukanými vlasy svázanými ozdobnou šedou stuhou. Roztržitě se rozloučil a vydal se kolem internetové kavárny na rohu směrem od řeky k place Clément Marot. Číšníci v *crêperie* Le Baladin a v Le Rendez-Vous hned vedle už připravovali stoly na oběd. Na place de la Libération jako obvykle vládl zvláštní ruch. Před pekárny stáli lidé ve frontě na bagety, před trafikou postával nějaký stařík se zažloutlou cigaretou v koutku úst a četl si noviny. Enzovi to však všechno připadalo čímsi neskutečné.

Vytáhl z vnitřní kapsy bundy dopis a ještě jednou si přečetl adresu. Celé dny se na to snažil nemyslet, ale teď už nebylo vyhnutí. Našel si v mapě telefonního seznamu rue des Trois Baudus a s překvapením zjistil, že je v podstatě naproti obchodu s hudebními nástroji na rue du Château du Rois, kde si pravidelně kupoval struny na kytaru. Ulička nebyla o moc víc než jen průchod mezi domy a Enzo jí nikdy nevěnoval pozornost. Kousek dál se v Château du Rois nacházela někdejší šatlava, jejíž obyvatelé se kdysi veřejně popravovali oběšením na Tour des Pendus, Věži viselců, na kopci. Rue des Trois Baudus si však Enzo nikdy nevšiml.

Zašel za lékařem na rutinní návštěvu kvůli každoroční preventivní zdravotní prohlídce, která mu nikdy nedělala starosti. Lékař ho v zásadě kontaktoval vždy jen proto, aby si s ním domluvil termín návštěvy na příští rok. A tak ho dopis zasáhl jako šíp ze tmy. Posel zpráv, které nemohly být dobré. Návštěva odborného lékaře, aby s ním probral laboratorní výsledky.

Enzo krácel do kopce kolem lékárny na rohu a zhluboka dýchal. Minul známý obchod Alaina Pugnetta s hudebními nástroji, který skýtal jistou útěchu, a odbočil do rue des Trois Baudus. Pokoušel se odvodit, co by mohlo znamenat slovo *baudu*, ale ke svému zklamání neuspěl. Možná šlo o vlastní jméno. Stěnu hyzdilo graffiti, kterému neunikl ani koš se sáčky na psí výkaly. Ne že by se je v Cahors někdo obtěžoval používat.

Ulička byla úzká a opuštěná. Okna zakrývaly okenice a vlhkou tmou pronikal jen úzký proužek chladného zimního světla. Číslo 24 *bis* leželo na pravé straně, za klenutým cihlovým vchodem. Dubové dveře byly pobité hřeby a okno vpravo od nich chránila mříž. Při pohledu na naleštěný štítek na zdi se Enzovi sevřel žaludek.

Docteur Gilbert Dussuet
Oncologue

Nápis pod zvonkem ho vyzýval: *Zvoňte a vstupte*. Enzo poslechl a otevřel dveře do úzké čekárny se čtyřmi umělohmotnými židlemi a maličkým stolem pokrytým starými časopisy. Páchlo to tu vlhkým sklepem a světlo poskytovalo jen umělé osvětlení. Osamocená holá žárovka visící ze stropu. Usadil se na židli hned u dveří, jako by mu mohla poskytnout alespoň nějakou naději na útěk, a čekal.

Když se dveře ordinace otevřely, Enzo už znal každičkou skvrnku a vryp na linoleu a dvakrát přečetl všechny plakáty na stěně, které ho vyzývaly k pravidelnému samovyšetření varlat a prsu a černě vykreslovaly melanomové následky zanedbání ochrany kůže proti slunečnímu záření. Nic z tohoENZovi od jeho prohlubující se zlé předtuchy nijak zvlášť nepomáhalo.

Doktor Dussuet byl mladší, než si ho Enzo představoval. Něco kolem čtyřiceti let. Muž pohledně drsného vzezření ho uvedl do své svatyně. Ordinace byla vybavena jen úsporně. Skříně na dokumenty, psací stůl, několik židlí. Na stěnách viselo několik plakátů a rolety byly stažené, přestože na ulici venku nebylo skoro žádné denní světlo. Lampička vykreslovala na leštěném psacím stole oslňující kruh. Oba muži se usadili každý z jedné strany. Na pijáku ležela otevřená složka a Enzo navrchu zahlédl své jméno.

Lékař se do ní nepodíval. Sepnul ruce a opřel se lokty o stůl. Pozorně se na Enza zadíval s dobře nacvičeným výrazem soucitu a smutku v očích.

„Víte, proč jste tady?“

Enzo zavrtěl hlavou. „Předpokládám, že kvůli špatným zprávám.“

Lékař tomu věnoval krátké zamyšlení a pak znovu zaostřil na pacienta. „Trpíte velice vzácnou formou leukemie, monsieur Macleode.“ Odmlčel se. „Víte, co je leukemie?“

„Rakovina krve,“ slyšel Enzo svůj vlastní hlas, který jako by mu nepatřil.

„Rakovina krve. Nebo kostní dřeně. Charakterizovaná abnormálním množением bílých krvinek. Ty se uplatňují při boji proti patogenům a obvykle jsou potlačeny nebo nefunkční. Výsledkem je, že imunitní systém pacienta napadá ostatní buňky těla.“

Enzo na něj upřeně hleděl. V prudkém světle lampy jako by lékařův obličej před jeho očima hořel. „Dá se to léčit?“

Lékař se náhle posadil zpříma a opřel se. Stiskl rty. „Vaše onemocnění je bohužel smrtelné, monsieur Macleode. Samozřejmě vám okamžitě nasadíme chemoterapii.“

Ale Enzo už nechtěl víc slyšet. „Kolik mi zbývá?“

„S léčbou... tak šest měsíců.“

„Bez?“

Doktor Dussuet lítostivě naklonil hlavu. „Tři. Maximálně.“

4. kapitola

Bylo jí asi pětáctýřicet. Vlasy měla na zátylku sestříhané a nahore kudrnaté. Nechávala si barvit blond melír a vypadala mladší, než kolik jí ve skutečnosti bylo. Porodila po dvacítce dvě děti, ale postavu měla dosud pěknou. Byla štíhlá, atraktivní, rozvedená a děti už dospěly. Díky tomu nikdy neměla nouzi o ctitele. Pracovala na odpolední směny na poště v rue du Président Wilson, a tak když zazvonil zvonek, byla doma.

Bydlela v jednom ze dvou bytů v přestavěné vile na předměstí nedaleko nemocnice v jihozápadní části Cahors. Soušedka pracovala v realitní kanceláři na bulváru Léona Gambetty, a tak věděla, že to musí být někdo jiný. Když otevřela, vládlo na chodbě šero, ale okamžitě si všimla, že si návštěvník zakryl nos a ústa podivnou bílou rouškou. Nestihla si ani uvědomit své překvapení a už ji udeřil železnou pěstí. V hlavě jí explodovalo světlo a bolest. Padla nazad a ztratila vědomí ještě dřív, než se dotkla podlahy. Maskovaný muž ji překročil a odsunul ji nohou, aby mohl zavřít dveře. Klekl si nad její bezvládné tělo a krátce se zamyslel nad tím, že je skutečně pohledná. Škoda jí.

Dlaní si ji podepřel v zátylku, druhou rukou jí uchopil obličej a trhl v opačném směru. Lupnutí mu přineslo okamžité uspokojení. Na životě je nejtěžší žít. Smrt je snadná.

Opatrně uchoopil rukama v rukavicích výstřih její halenky a roztrhl ji. Po podlaze se rozlétly knoflíky. Nosila černou podprsenku s drobnou krajkou podél horního lemu. Dvěma prsty ji pod úspornými košíčky podebral a prudce zatáhl. Měla měkká oblá prsa s tmavě růžovými dvorci. Kvůli tomu však nepřišel.

Vstal a došel předsíní do obývacího pokoje. Tato žena měla v životě ráda pořádek. Všechno mělo vyhrazené místo a také na něm bylo. Jeho matka byla stejná. Obsedantně pořádkomilovná. Proto mu působilo určité potěšení vnést do toho řádu trochu chaosu. Zásuvky vysypané na podlahu, rozbité vázy, převržená vitrína plná porcelánu a vinných skleniček. V ložnici vyházal oblečení z šatníku na postel. Našel zásuvku plnou černého prádla a podvazků. Červený podvazkový pás. Buď měla ráda sex, nebo byla jen koketa. Ať tak či onak, už jí nebudou k ničemu. Sebral je a hodil do předsíně.

Všechno, co stálo na lince v kuchyni, smetl na zem, otevřel lednici a na podlahu vytahal maso, sýr a poloprázdné sklenice. Pak si všiml hodin na dveřích trouby. Měly otočný číselník. Hranou dlaně rozbil sklo. Pak se sklonil a nastavil ucho. Slyšel, jak se elektronický mechanismus snaží otočit, ale číselníky byly zohýbané a zasekly se. Jedenáct dvacet devět.

Vrátil se do obývacího pokoje, kde předtím nechal její notebook netknutý na stole. Teď odklopil obrazovku a zapnul ho. Trpělivě čekal, až se na monitoru zobrazí pracovní plocha. Našel a spustil kalendář a díval se, jak nabíhá její program na tento měsíc. Rychle, jak mu to jen prsty v rukavicích dovolily, našel novou položku a uložil ji. Hotovo. Téměř.

V předsíní se sehnul nad svou obětí a znovu pohlédl do jejího půvabného obličejce. Svlékl si rukavici a hřbetem ruky jí sáhl na kůži. Už chladla. V jedné ze svých vnitřních kapes našel malý průhledný uzavíratelný sáček a vytáhl ho.

Kirsty seděla bez hnutí v předklonu, s rukama sepnutýma mezi stehny. Oči ji pálily, ale nedokázaly už prolít víc slz. V hlavě jí tepalo, krk měla opuchlý. Vyslychali ji skoro celou noc, až málem přišla o hlas.

Jaký měla vztah se Sylvii? Jak dlouho ji znala? Proč se nedostavila do Palais des Congrès včas? Jak dlouho pro Itala pracovala? Když jim odpověděla, že se s ním poprvé setkala teprve den před tiskovou konferencí, nevypadali, že by jí věřili.

Všechny otázky kladl mladý detektiv. Žena, která byla starší, mlčky seděla a nespouštěla z ní oči. Kirsty si kvůli ní připadala jako zločinec.

Musela jim popsat každodenní práci v parlamentu. Neměla ponětí proč. Vysvětlila jim, že se pracuje ve dvoučlenných týmech buď dopoledne a odpoledne, nebo dopoledne a večer. Typická směna trvá tři hodiny, ale každý tlumočnický pracuje vždy jen půl hodiny a pak ho vystřídá kolega. Je to vyčerpávající práce, která vyžaduje neobyčejné soustředění. Mezi směnami se tlumočnický nají, načerpá novou energii a pak se během pěti až deseti minut znovu soustředí a rozproudí adrenalin. Jako sportovec. Po konci pracovního dne je pak člověk úplně vyčerpaný. Může trvat i hodiny, než mozek zklidní otáčky.

Většinou se tlumočníci druží jen s kolegy. S lidmi, kteří ten proces znají a vědí, jakou daň si vybírá. Přátelství s kolegy

tlumočnickem je pouto na celý život. Kirsty znala Sylvii jen jeden rok, ale na potítku v kabině se z nich staly nejlepší kamarádky. Vše podnikaly společně, svěřovaly si svá nejtemnější tajemství. Měly v plánu bydlet spolu, až Kirsty začne pracovat na novou smlouvu za plný plat. Proto také když šok po výbuchu odezněl, zaplnil prázdnotu po něm ochromující smutek. A pak pocit viny. Strašné, vysilující, vším pronikající viny. Zabila svou kamarádku, jako by rozbušku aktivovala vlastní rukou.

Kdyby se nezapozdila, kdyby nezavolala, Sylvie by dosud žila.

Seděla v cele sama od chvíle, kdy první světlo vrhlo na protější stěnu nezřetelný stín zamířovaných oken, a Kirsty nevěděla, jestli vůbec ještě bude schopná myslet na život za nimi.

Nevěděla, kolik času uplynulo. Dveře se otevřely a mladý vyšetřovatel se vrátil. Ona starší mlčenlivá žena ho následovala dovnitř a beze slova se posadila. Kirsty zvedla chmurný pohled svých nevyspalých očí a na chvíli se podívala do jejich. Nedokázala by to vysvětlit, ale veškeré emoce, které cítila, jako by se soustředily do intenzivní nenávisti k té ženě. Mladý detektiv nechal na stůl mezi nimi dopadnout nějakou složku a podíval se na Kirsty s podivným výrazem udivené zvědavosti.

„*Police scientifique* provedla úvodní ohledání místa činu,“ informoval ji. „Váš klient měl nesmírné štěstí, že přežil.“ Vzhledl a zdálo se, že upřeně hledí do šedého světla, které sem prosakovalo maličkými okny vysoko ve zdi. „Ale důvodem je nejspíš to, že nebyl zamýšleným cílem útoku.“ Znovu se na Kirsty tázavě zadíval. „Byla to malá nálož, mademoiselle Macleodová. Omezená. Cílená. Byla umístěná pod pódiem přímo pod sedadlem tlumočnicka. A jelikož bylo sezení rozestaveno předem, může to znamenat jen jediné. Bomba nebyla určena tomu Italovi. Byla určená vám.“

Enzo v transu procházel městem. Mrtvý muž. Ulice a budovy pokrýval povlak neskutečna, jako by už Enzo učinil první krok na cestě od nich. Jako by se už vydal na cestu na onen svět.

Ve svých myšlenkách se na ni už vydal.

Ulicemi táhly přízraky. Některé z nich mu připadaly povědomé. Tu a tam k němu dokonce pronesly *bonjour*, jako by ho znaly. Ale Enza už nikdo neznal. Nikdo ho už nebude znát. Procházel kolem katedrály na konci náměstí a ucítil, jak ze dveří zavanul chladný vzduch. Nepocítil pokušení vstoupit, padnout na kolena a modlit se k bohu někoho jiného.

Matka byla dobrá italská katolička, ale vychovávala ho v protestantské zemi, kde sektářská nenávisť nalezla těžiště ve fotbale. On nepřijal ani jedno a teď si říkal, jestli by mu víra neposkytla útěchu. Z nějakého důvodu o tom pochyboval.

Minul tržnici a Café Forum na rohu. Někdo na něj zavolal. Povědomý hlas. Ale on šel dál.

Nevěděl, jestli Sophie bude doma, nebo jestli si šla zacvičit do fitness centra. Pokud však bude doma, nedokáže jí to říct. Teď ještě ne. Nevěděl, jestli na to bude vůbec někdy připravený. Jak by jí mohl oznámit, že ze života, který strávila bez matky, brzy zmizí i její otec? Její zármutek by byl příliš trýznivý. Horší než jeho vlastní sebelítost. Ona s tím totiž bude muset žít, zatímco jeho život za krátké tři měsíce skončí.

Vyjel s autem z garáže, se svým milovaným zrenovovaným 2CV se stahovatelnou střechou a měkkým odpružením, a vyrazil na jih přes most pont Louis Philippe. Za sochou *La vierge* odbočil vlevo a vydal se dlouhým stoupáním vzhůru.

Mont St. Cyr se minula jménem. Ve skutečnosti nešlo o žádnou horu, jen o hodně vysoký kopec. Poskytoval však úchvatný výhled na město stulené v dlouhém meandru řeky Lot a dál za most pont Valentré k viaduktu, kterým dálnice RN20 překlenula zářez údolí se řekou na své cestě na jih k Toulouse. V létě sem za tímto velkolepým pohledem z ptáčí perspektivy přicházeli turisté, dívali se pláceným dalekohledem a fotografovali. Tohoto chladného a mlhavého listopadového dne tu však bylo pusto, stejně jako té noci před více než dvaceti lety, kdy sem Enzo přišel poprvé po smrti Pascale, která mu zanechala novorozenou dceru, aby ji sám vychoval.

Sešel po několika schodech k lavičce, kde tehdy seděl a uvažoval, jestli najde odvalu dál žít. Teď uvažoval, jak najít odvalu zemřít. Nešlo o samotný konec. Každý musí umřít a víme to. Jen netušíme kdy. A to bylo na všem to nejtěžší. Vybavil si, jak mu byly teprve čtyři roky, možná pět a dosud žil v Glasgow. Někdo zemřel. Snad dědeček. Tehdy poprvé pochopil, že i on jednoho dne zemře. Seděl na okraji postele a chvíli o tom přemýšlel. Nakonec se rozhodl, že to je ještě daleko a že si nebude dělat starosti dřív, než to nastane. Příhodné vytěsnění smrti do příslušné škatulky, které mu dobře posloužilo po většinu jeho jedenapadesátiletého života. Až na to, že teď kdosi rozlomil pečeť a škatulku otevřel. A Enzo nyní hleděl do tváře okamžiku, který tak pohodlně vykázal do odlehlých míst. K čertu s tím. Mohl mít v osudu klidně napsáno, že zítra zahyne při autonehodě. Ale do poslední chvíle by to nevěděl, možná ani tehdy ne. Přihlížet, jak mu poslední drahocenné týdny a dny uplývají jako písek mezi prsty, mu připadalo jako obzvlášť kruté mučení.

Vzpomněl si na Kirsty, plod jednoho vztahu ještě ve Skotsku, který uchřadl, ještě když byla dítě. Pomyslel na všechny promarněné chvíle, věci, které mohli sdílet, ale nesdíleli kvůli rokům odcizení. Vždycky věřil, že možná ještě není pozdě všechno dohonit. Vynahradit. K určitému sblížení mezi nimi došlo, ale Kirsty byla stále choulostivá a nedůtklivá a držela si ho od těla. Teď, když čas, který si myslel, že jim zbývá, mizel, jako by na něj ta lítost dopadla ještě tíživěji.

Bloudil očima po změti střech pod sebou, až utkvěly na dvojici kopulí katedrály. Byly dokonale oblé jako řadla a z každé vedl jako vztyčená bradavka krátký odlévaný hromosvod. Pomyslel na všechny ženy, které znal, na ty, jež miloval, zklamal, na ty, které ho frustrovaly k nepřičetnosti. Potřásl hlavou a smutně a lítostivě se pousmál. To všechno má už za sebou. Hra je téměř u konce. Zbývá jen čekat, dokud rozhodčí neodpíská konec prodloužení.

Propletl se mezi prázdnými stoly na zahrádce před restaurací Lampara a otevřel dveře do domu. Těžkými kroky stoupal po schodech a doufal, že Sophie bude pryč.

Otevřel dveře bytu, zavolal na ni a ulevilo se mu, když mu odpovědělo jen ticho. Otevřel francouzská okna v obývacím pokoji a pustil dovnitř studený vzduch z náměstí. Stromy už shodily skoro všechno listí, které teď leželo ve vysoké vrstvě mezi auty na parkovišti, dosud křehké námrazou. Teprve když se odvrátil od okna zpátky do místnosti, všiml si, že na bezdrátovém telefonu bliká červená kontrolka. Někdo se mu snažil dovolat a zanechal vzkaz. Byl v pokušení ho ignorovat. Ať to bylo, co to bylo, stejně už to pro něj postrádá význam. Nepřítomně přerovnával papíry na stole, ale kontrolka mu dál blikala na okraji zorného pole, až to nakonec nevydržel. Vzal telefon, stiskl tlačítko přehrávání a přiložil si sluchátko k uchu. S úlekem poznal Kirstyin hlas.

„Tati...? Kde jsi? Nikdy nejsi nablízku, když tě potřebuju. Prosím tě, musíš přijet do Štrasburku. Nevím, co si počít. Někdo se mě snaží zabít.“

Pustil si vzkaz ještě dvakrát a teprve pak zavěsil. Jestli potřeboval důvod proč žít, právě ho našel.

Komisařka H el ene Taillardov si zakládala na tom, že je teprve šestou ženou v historii republiky jmenovanou policejní ředitelkou v jednom ze sta francouzských departementů. Před třemi lety ji pověřili z hodnosti inspektora na komisaře departementu Lot. Zddila prostornou, pohodlnou kancelář v budově *police nationale* na place Bessi eres v severn části Cahors.

Brzy po poledni ji zavolali na msto činu a řidič ji odvezl do centra na zpadn konec dlouh rue Victor Hugo, kter protínala msto od východu na západ v jižním oblouku meandru řeky. Vystoupila z auta a trhnutím si narovnal sako uniformy, kter se j vyhnulo přes bujn poprsí. Byla to atraktivní žena, čtyřicátnice, ale pokud si její kolegové mysleli, že její ensk stránka bude z těch poddajnjřch, záhy pochopili svůj omyl. H el ene Taillardov byla skvl policistka, stejn tvrd jako kterkoli z mužů, jenž ji ve funkci přecházel, a mon i tvrdř. Vůči tm, kteří jí byli loajln, byla neochvjn loajln i ona, ale běda tomu, kdo se s ní pustil do křížku. S manželem se rozvedla, když oba pochopili, že je pro ni kariéra dleitjř než manželství.

Na ulici před domem stálo několik policejních aut se zapnutmi majáky. Naproti na chodníku parkovaly dvě neoznaen bl dodávky *police scientifique*. V ledovm větru vanoucím

od břidlicově šedých vod řeky se třepotala modrobílá policejní páska.

Dům byl rozdělený na dva byty, jeden v přízemí, druhý v prvním patře, kde byla oběť nalezena. Komisařka Taillardová vystoupala po vnitřním schodišti na chabě osvětlenou chodbu před bytem, kde se shromáždilo několik jejích podřízených. Tlumeným hlasem se mezi sebou bavili a napjatě sledovali, jak jejich komisařka zareaguje. Vražda v Cahors byla neobvyklá událost.

Inspektor David Truquet jí stiskl ruku na pozdrav. „Leží hned za dveřmi, paní komisařko.“ A podal jí latexové rukavice a igelitové návleky na boty.

Policejní fotograf v předsíni instaloval reflektory, v jejichž záři vystupovalo tělo ostrým kontrastem. Kriminálníisté v bílých tyrekových kombinézách se rozestoupili, aby komisařka mohla projít. Shlédla na mrtvou ženu. Pleť měla bledou, voskovitou a z kdysi pohledného obličej se vytratila všechna jiskra. Hlava ženy ležela v nepřírozeném úhlu, na rozhalené blůze chyběly knoflíky a roztržená podprsenka odhalovala ňadra. Jednu stranu obličej pokrývala temně fialová podlitina.

„Sexuální motiv?“

Inspektor Truquet nejistě zvedl jedno obočí. „Na první pohled by se to mohlo zdát, paní komisařko. Ale kalhotky měla na sobě a policejní lékař zjistil, že s ní... tam dole nikdo nic nedělal.“ Bylo mu nepříjemné mluvit o intimních ženských partiích se svou nadřízenou. „A byt je vzhůru nohama. Není vyloučené, že něco hledal.“

„On?“ Komisařce Taillardové se přičily sexuální předsudky o ženách i o mužích.

„Pachatel ji odrovnal jedinou ranou a zlomil jí vaz. Rychlá, čistá práce. Podle patologa skutečný profesionál. Myslím, že by nebylo nespravedlivé předpokládat, že se jednalo o muže.“

„Tak proč jí roztrhl halenku?“

Truquet pokrčil rameny a zavrtěl hlavou.

Komisařka se rozhlédla předsíní až k nepořádku v obyčacím pokoji. „Odnosl něco?“

„Na to se nedá odpovědět. Žila sama, takže bude složité zjistit, jestli něco zmizelo. Ale zdemoloval celý byt. Skoro jako by se snažil vybít.“

„Vražda ze msty?“

„Možná.“

„A čas úmrtí?“

„Dnes dopoledne, těsně před půl dvanáctou.“

Komisařka se překvapeně podívala na vyšetřujícího inspektora. „Jak to můžete vědět tak přesně?“

Inspektor vykročil ke kuchyni a pokynul jí, aby ho následovala. Opatrně kličkovali mezi troskami na podlaze v pachu zrajícího kozího sýra. Ukázal na rozbité hodiny na sporáku.

„Jedenáct dvacet devět. Pokud bychom předpokládali, že je rozbil během řádění v kuchyni, znamenalo by to okamžik smrti oběti těsně předtím. Asi před třemi hodinami a něco. Na mrtvole se začíná projevovat posmrtná ztuhlost, takže všechno odpovídá.“

„To se nám hodí.“ Rozhlédla se po kuchyni. Byla zařízená v americkém stylu. Skříňky, linka a uprostřed ostrůvek. „Kdo ji našel?“

„Pošťák. Nesl jí balíček a potřeboval podpis. Dveře nebyly dovřené, a když do nich strčil...“

„A kdo to vlastně je? Nebo spíš kdo byla.“

„Audeline Pommereauová. Věk šestačtyřicet. Rozvedená, dvě dospělé děti. Pracovala na odpolední směně na poště v rue du Président Wilson.“

Postřehla, že zaváhal. „A dál?“

Truquet vzal z kuchyňské linky peněženku Audeline Pommereauové a vytáhl z jedné z jejích vnitřních kapes vizitku

s ohnutým rohem. Podal ji své šéfové. „Našli jsme tohle.“ Sledoval, jak zareaguje.

Komisařka Taillardová si ji opatrně vzala prsty v latexových rukavicích a ucítila, jak ji rychle opouští profesionální odstup. Zmatek se však ukryl za neutrálním výrazem, který si dokázala uchovat. V ruce držela vizitku Enza Macleoda, profesora biologie na Univerzitě Paula Sabatiera v Toulouse. Otočila ji a uviděla jeho telefonní číslo domů a slova *Zavolej mi* chvatně naškrábaná povědomým rukopisem. Slyšela sama sebe říkat: „Tak znala Enza Macleoda. To nic neznamená.“ Ruměncem na tváři však prozrazoval příběh neopětovaných citů, který byl v řadách jejích podřízených zjevně dobře známý.

„To není všechno, paní komisařko.“

Následovala Truqueta předsíní do obývacího pokoje. Kriminalisté z *police scientifique* se vrátili k pečlivému ohledávání těla oběti, aby mohlo být převezeno do márnice. Uprostřed vši té spoušti ležel na stole notebook s odklopeným monitorem, na němž se místo šetřiče obrazovky střídala série rodných fotografií.

Truquet se naklonil nad klávesnici a šetřič obrazovky vystřídal kalendář s plány na celý měsíc. Vstal. „Když jsme dorazili, bylo na obrazovce tohle.“

Komisařka Taillardová přelétla pohledem čtyři týdny kalendáře, až dospěla k aktuálnímu datu. Jako by se jí srdce nactlačilo až do krku a snažilo se ji zadusit. Stálo tu: *Enzo — 11 h.*

„Paní komisařko,“ zavolal kdosi z předsíně.

Vzhlédla, ale myšlenkami byla úplně jinde, a tak zareagovala až na druhé zavolání. Vrátila se do předsíně. Vedoucí technik v igelitové čepici a bílé tyvekové kombinéze stál rozkročený nad tělem. Prsty chráněnými rukavicí držel pinzetu, kterou jí ukázal. „Vlas nalezený na oblečení oběti, paní komisařko. Není její. Stoprocentně.“

Přistoupila o krok blíž a v sevření pinzety увидěla několik dlouhých černých vlasů.

„Dlouhé, jako by patřily ženě,“ podotkl technik.

„Nebo muži, který nosí ohon,“ ozval se jim za zády hlas Davida Truqueta. Když se otočila, střetla se s jeho upřeným pohledem a žaludek se jí sevřel děsem, který ji zahalil jako rubáš oběť vraždy.

Kirsty se proplétala davy na place de la Gare k nově vybudované obří skleněné bublině, která ze záhadných důvodů zakrývala historickou fasádu nádraží. Architektonická úchylka, kterou budou muset snášet celé budoucí generace Štrasburčanů. Rekonstrukce nádraží a jeho propojení s rozrůstající se sítí tramvajových linek byla dokončená teprve nedávno, včetně této skleněné obludnosti.

Mokrý sněžení vystřídal déšť nesený východním větrem až od Sibíře a cestující pospíchali se skloněnými hlavami cestičkami, které se jako paprsky kola sbíhaly ve středobodu, jenž tvořilo Štrasburské nádraží.

Gigantické hodiny v odjezdové hale ukazovaly téměř půl páté a otcův vlak měl za chvíli dorazit. Kirsty se nervózně rozhlédla po tvářích cestujících, kteří jako by se na ni tlačili ze všech stran. Pokud se jí někdo snaží zabít, pomyslela si ne zcela nelogicky, mohl to být kdokoli z nich. Nemá to šanci poznat.

Kirsty od Sylviiny smrti nedokázala spát. Předchozího dne našla útočiště u kamarádky, kde se celou noc jen převalovala v posteli zmítaná rovným dílem pocity viny a zmatku. Vůbec netušila, proč by si někdo mohl přát její smrt. Nedokázala si to vysvětlit. A přitom nebylo pochyb, že cílem byla ona. A že když její vrah napoprvé neuspěl, dost dobře se může pokusit

zнову. Případala si zranitelná, vydaná napospas a bezmocná s tím cokoli udělat.

Telefonát otci byla reflexivní reakce. Návrat do dětství. Holčička vztahující ruce k bezpečné a konejšivé náruči. K někomu, kdo ji nikdy nezradí, ať se stane cokoli. A nebyla přitom zrada přesně to, čeho se celá ta léta dopouštěl?

Nějaký rabín v černém klobouku s dlouhým bílým vousem se na ni upřeně zadíval. V rozpacích se odvrátila a pospíchala pod sledem kamenných oblouků k příjezdové hale.

Vtom ho uviděla.

Jen koutkem oka. Podivně povědomý obličej za desítkami zákazníků stojících ve frontě u obchodu s potravinami. Zastavila se a popadala dech. Kde je? A pak ho spatřila znovu. Díval se na ni s podivným klidem v pronikavých modrých očích. A najednou byl ten tam. Ať ho hledala sebevíc, už ho znovu nenašla. Kdo to byl? Věděla, že ho zná. A pak si vzpomněla. Ten okamžik se jí znovu přebral v mysli. Silná ruka, která jí pomohla na nohy. *Měla jsi kliku*, pronesl tehdy. A strach ji roztrásl tak, že se sotva dokázala pohnout.

Uviděla otce téměř ve stejném okamžiku, kdy vystoupil z vlaku. Čněl skoro o hlavu výš nad ostatní cestující, a ačkoli mu vlasy už začínaly šedivět, bílý pruh táhnoucí se od jeho pravého spánku dosud zřetelně vystupoval. Její odhodlání zůstat silná se okamžitě rozplynulo. Prodrala se přívalem pasažérů a vrhla se mu do náručí. Pustil tašku na zem a objal ji, jako by měl zítra nastat konec světa — což v jeho případě bylo až příliš blízko pravdě.

Hruď se mu zachvívala jejími vzlyky a on ji držel, dokud nezačaly slábnout. Když ho konečně pustila a otřela si slzy, bylo čtvrté nástupiště téměř opuštěné. Uhladila si rukou vlasy a odhrnula si je z půvabného obličejce s výraznými rysy. Měla tmavé oči a plné rty po matce. Byla však vysoká s rovnými

rameny a dlouhýma nohama jako její otec. Když promluvila, její jindy pevný a sebevědomý skotský hlas zazněl jako ochraptělý šepot.

„Mám hrozný strach.“

Enzo jí položil ruce na ramena. „Nedopustím, aby se ti něco stalo, Kirsty. Nikdy.“ A s bodnutím u srdce si uvědomil, že ono „nikdy“ v jeho případě znamená pouhých několik měsíců. Pak na to zůstane sama.

Vzal ji za ruku a sešli po schodech k dlouhé mramorem obložené chodbě vedoucí ke vstupní hale nádraží. Její stisk zesílil pokaždé, když se k nim blížil nějaký muž, a když na ni Enzo pohlédl, spatřil v její pobledlé tváři napětí. Objal ji jednou rukou kolem ramen a tak prošli nákupní galerií k nádražnímu bufetu. Bylo tu plno aENZovi připadalo, že se Kirsty v davu možná bude cítit bezpečněji. Když míjeli přepážku s prodejem jízdenek, slečna za sklem si je prohlížela, jako by měli své obavy napsané na čele. Usadili se na židlích z ohýbaných kovových trubek ke stolku v rohu, odkud měli výhled na všechny příchozí, a hubeňoučká servírka orientálního vzezření jim donesla kávu. Velkoformátový plakát se zapečeným toustem na stěněENZovi připomněl, že má hlad. Od přespání v Paříži a bezcílného čekání na první volné místo v TGV nejdle. Teď však bylo třeba řešit mnohem naléhavější záležitosti.

Musel zvýšit hlas, aby překřičel ozvěnu hovoru ostatních hostů i hlášení, která bez ustání chrlily nádražní ampliony. „Co se stalo?“

Vše mu vypověděla. O týdenní zakázce na tlumočení pro toho Itala, o zklamání, když zjistila, proč přijel. Jak ráno před tiskovou konferencí doprava kvůli počasí uvízla na mrtvém bodě a jak z taxíku zavolala kamarádce Sylvii s prosbou, aby za ni zaskočila.

„Těžko uvěřit, že jsi cílem měla být ty, a ne ten Ital. Určitě má spoustu nepřátel.“

„Policie to ví jistě. Bombu někdo umístil pod sedadlo tlumočnicka. Pod židli, kde jsem měla sedět já. A ne Sylvie.“

Při těch slovech se zajíkla a Enzo jí chlácholivě položil ruku na její. „Nemůžeš za to, Kirsty.“

„Ta bomba čekala na mě. Na té tiskovce jsem měla tlumočit já.“

Skoro jako by si přála svou smrt. Byla by snazší než ten pocit viny. Enza napadlo, jak by se teď asi cítil, kdyby to Kirsty bývala stihla. A věděl, že bez ohledu na hrůzy, které čekají jeho samotného, je v tuto chvíli jeho úkolem ochránit své dítě. Vlastním životem, když to bude potřeba.

Podíval se na ni. Byla nesoustředěná a oči jí nervózně těkaly po zástupech proudících nákupní galerií. „Jste ještě s Rogerem spolu?“

Její pohled se vmžiku upřel na něj s raněným a zklamaným výrazem. „Záleží na tom? Víím, že ho nemáš rád, ale on s tím nemá nic společného.“

Chtěl odpovědět, že je úplně jedno, jestli Raffina má, nebo nemá rád. Šlo o to, že není rád, že chodí s Kirsty. Ale nechal si to pro sebe. „Víš, co se stalo?“

Zavrtěla hlavou a vědomí, že první člověk, na kterého se obrátila, je on,ENZovi přineslo špetku útěchy.

Položil na stůl pár drobných a vstal. „Pojď. Zajdeme k tobě domů, sbalíš si tašku a vrátíme se spolu do Cahors. Tam budeš v bezpečí a vymyslíme, co dál.“

Ale Kirsty se nepohnula. „Nebyla jsem v bytě od... od toho dne, co se to stalo. Včera jsem přespala u kamarádky.“ Zaváhala. „Hrozně se tam bojím vrátit.“

Přikývl a vzal ji za ruku. „Vezmeme si taxíka, aby na nás počkal. Zarezervoval jsem nám hotel a ráno nastoupíme na první vlak do Paříže.“

Kirsty však zůstávala dál sedět. „Je tu ještě něco...“

Enzo svažtil čelo. „Co?“ Znovu se posadil.

„Když jsem tam dorazila, výbuch mě srazil na zem.“ Enzo jí poznal na očích, jakou úzkostí ji to plní. „Nějaký chlap mi pomohl vstát. Prostě mě zvedl na nohy. Skoro mi připadalo, jako by se usmíval. Jako by se ho to, co se stalo, vůbec nedotýkalo. Kolem vládla panika, lidi ječeli. Všude dým. A on se na mě jen podíval a řekl: ‚Měla jsi kliku.‘“

Enzo nechápal, kam tím míří. Pátral v její tváři po nějakém vodítku. „Však taky měla.“

„Ale on jako by věděl, že jsem tam na pódiu měla být já. Jak by to mohl vědět?“

„Slyšela jsi někdy o psím herectví?“

Na čele se jí objevily zmatené vrásky. „Co tím myslíš?“

„Když máš v televizi nebo ve filmu záběr na psa, jeho výraz nic nevyjadřuje. My diváci si do něj příslušný výraz teprve promítneme. Dobří herci to vědí. Dokážou neutrálním výrazem vyjádřit milion věcí.“

„Já ti nerozumím, tati.“

„Řekla jsi to správně: jak by *mohl* vědět, že jsi na tom pódiu měla sedět ty? Tohle jsi věděla jen ty. Takže sis do něj jen promítnula vlastní interpretaci.“

Ale jeho slova ji neuklidnila. Jen zavrtěla hlavou. „Ne.“ Zhluboka se nadechla. „Problém totiž je, že jsem ho zrovna viděla znovu.“

„Kde?“

„Tady, na nádraží. Těsně před tím, než přijel tvůj vlak.“

A Enzem projel stejný záchvěv strachu, jaký Kirsty pocítila sotva před čtvrt hodinou.

Když dorazili, byla už tma. Mokrý sníh se snášel ve světle lamp jako chmýří a sypal se tak hustě, že na zemi začala znovu vznikat bílá pokrývka. Enzo dal řidiči pokyn, aby na ně počkal. Kirsty odemkla vchodové dveře a Enzo se rozhlédl. V přízemí byla pekárna a realitní kancelář. K některým oknům v horních patrech náležely nevelké balkony s litinovým zábradlím. Hned vedle stál moderní obytný dům a přes ulici se nacházela řada luxusních vil.

Tak tady bydlí jeho holčička. Podle jmen na štítcích měla za sousedy samé cizince. *Bozovic, Marinelli, Boukara*. Rád by věděl, jestli jsou všichni tlumočníci jako Kirsty. Název firmy na elektrikářské dodávce parkující v rue Bernegger zněl *Droeller-Scheer*. Nic tu nepůsobilo francouzsky. Mohl by klidně být v úplně jiné zemi.

Vystoupal za Kirsty po temném schodišti na dlouhou chodbu, z níž po obou stranách vedly dveře do bytů. Stiskla vypínač a nic se nestalo. „Je tu časovač. Světlo se vypíná samo. Občas prostě nefunguje.“

Chytil ji za paži a zastavil ji. Vytáhl klíče. Měl na nich připravenou malou baterku, kterou používal, aby se ve tmě trefil do zámku. „Půjdu první.“ Tmou před nimi pronikl úzký paprsek světla.

„Bydlím na konci. Vlevo.“

Enzo se zastavil před dveřmi a posvítil si na zámek. Vtom ztuhl. „Nevloupal se ti v poslední době někdo do bytu? Nebo sis zabouchla a musela se dovnitř dostat násilím?“

„Ne. Proč?“

„Někdo si hrál se zámekem. Vidíš ty škrábance?“

Pozorně se zadívala do ohraničeného kruhu světla kolem zámku a uviděla, že se v matné mosazi lesknou nepatrné vrypy.

„Půjč mi klíč.“

Podala mu ho a sledovala, jak odemyká. Pak opatrně otevřel. Kdyby tu byl sám, nejspíš by si s vědomím blížící se smrti počíнал lehkovážně. Ale odpovědnost za Kirsty přiměla Enza k opatrnosti.

„Kde máš vypínač?“

„Vlevo.“

Sáhl po něm rukou a nahmatal ho. Ozvalo se cvaknutí, ale svět zůstal ponořený do tmy. „Pojistky?“ zašeptal sotva slyšitelně, ačkoli pořádně nevěděl proč. Pokud na ně někdo čekal uvnitř, touto dobou už dávno věděl, že jsou tady.

„Na stěně vpravo.“

Enzo otevřel dveře naplno a namířil tenounký paprsek vpravo nahoru. Uviděl čtvercová dvířka skříňky zasazené do zdi. Pak chvatně přešel kuzelem světla po místnosti. Působila chaoticky. Uslyšel, jak Kirsty zalapala po dechu. Nezdálo se však, že by tu někdo byl. Rychlým krokem vstoupil, vztáhl ruku k pojistkové skříni, otevřel ji a posvítil dovnitř. Jistič byl v dolní poloze. Měl by být nahoře. Zapnul ho a maličkou garsonku, kde bydlela jeho dcera, náhle zalilo prudké světlo.

„Panebože!“ Kirsty se zděšeně rozhlížela po bytě. Vládl tu zmatek. Nábytek zpřevracený, vyházené zásuvky, na podlaze se válelo oblečení a papíry. Chvatně došla k pracovnímu stolu pod oknem. Všechny zásuvky byly vytažené. Zkontrolovala obsah horního a zjistila, že její pas a pouzdro na kreditní a platební karty zůstaly na místě. „Vypadá to, že nic nevzal.“

Enzo otevřel dveře koupelny a rozsvítil. Nikoho tu nenašel. Ale obsah skříňky ležel vyházený ve sprchovém koutu a na podlaze se bez ladu a skladu válely hromady čistých ručníků. Obrátil se zpátky ke Kirsty a viděl, že se jí z již dříve bledého obličejce vytratila všechna zbylá barva. Byla děsivě bílá. „Připadá mi, že ti možná jen chtěl dát o sobě vědět. Nechat ti za sebou vzkaz, že tu byl.“ Viděl, jak se Kirsty zakousla do spodního rtu. Třemi kroky přešel místnost a vzal ji do náručí. Položil si tvář na temeno její hlavy a ucítil Kirstyinu vzdálenou povědomou vůni. „No tak, broučku. Pober si do tašky pár věcí a padáme odsud.“

Čekal u okna a pozoroval, jak se venku před reflektory taxíku snáší sníh. Ve stínu stromů naproti zůstávaly na zemi tmavé mokré kruhy. Viděl, jak se z jednoho z nich vynořil nějaký muž a přešel ulici. Zanechal za sebou cestičku černých šlápot. Za chůze si vyhrnul límec svrchníku. Sehnul se k otevřenému okénku, kde jejich řidič kouřil cigaretu. Asi půl minuty si povídali a pak sáhl muž pod kabát a vytáhl peněženku. Bankovky se ocitly v řidičově ruce, muž otevřel zadní dveře a nastoupil.

„Hej!“ vykřikl Enzo a zabušil na okno. Pak se horečně pokoušel najít zástrčku. Kirsty přispěchala z koupelny a okno otevřela.

„Co se děje?“

„Nějaký chlap nám krade taxík.“ Vyklonil se do noci a zakřičel z plných plic: „Hej! Stůjte!“

Pokud ho řidič slyšel, nešímal si ho. Zabočil s autem přes ulici, pak zařadil zpátečku a otočil se. Enzo a Kirsty bezmocně přihlíželi, jak jejich taxík odjíždí v opačném směru. A v záři pouličních lamp na kratičký okamžik zahlédli, jak na ně hledí muž, který je o něj připravil.

Enzo uslyšel, jak se jeho dcera prudce nadechla, a ucítil, jak mu prsty sevřela paži. „To je on!“

Podíval se na ni. „Kdo?“